

разтурила. Кючюкъ Сюлейманъ се бѣше затирилъ по едно красиво каурче—момче, хваналъ го бѣ и държа го затворенъ два дни въ една одая, па—ето, тукъ го досѣтили кауритѣ, оплакали се на хьокюмата и взели момчето. Кючюкъ Сюлюманъ тогасъ побѣсна и биеше дѣ кого срѣщне отъ кауритѣ, па една нощъ...

Дервентлиятъ Мурадъ сега мислѣше, че бѣ злѣ сто-рилъ, като бѣше прибралъ между бабаититѣ и дерменджийския хаймана—Спиро Църне. Тоя лѣтосъ теглилъ на Кючюкъ Сюлеймана куршумъ, когато този безпричина една нощъ налѣгналъ да бие единъ старъ кауринъ. Отъ тогасъ Спиро Църне се бѣше отдѣлилъ отъ Мурадовата тайфа качърмаджие, заработилъ бѣше на своя нога, имаше вече своя тайфа все отъ каури, па вършеше голѣма работа.

Хьокюмата бе кьоравъ, какъвто си е той и въ Битоля, па и въ Солуна, та че какъвто си е той кьоравъ и въ Стамболъ. Дервентлиятъ Мурадъ си мислѣше: качърмаджийството не е като нѣщо друго; хьокюматъ тукъ на ярджмъ не иде, защото кой ли не е качърмаджия,—такива сж и всички Мюсюлмани, и всички каури; ако рѣче хьокюмата да земе нечия страна, може да дойде до уранъ урана, а тогасъ—тогасъ кауритѣ сж много, пѣкъ ако се намѣси низамтъ то и каури, и Мюсюлмани ще идатъ въ занданитѣ, и не че зло ще го пати Мурада, ами събраното му богатство ще влѣзе въ бейски джебове, биръ да е бабаитъ.

Съ тия мисли Дервентлиятъ Мурадъ достигна до Сарачскитѣ дюгени. Той бѣше нагласилъ, ако се може, да придума бабаити Турци да излѣзатъ на гезгинъ по Сухогоре и Мориево, па да посплашатъ кауритѣ, та че и—ако срѣцнатъ на нѣкждѣ качърмаджиитѣ каури на чело съ Църнета, то да ги прѣчукатъ безъ шумъ.

Тежко и гордо крачеше високиятъ и пѣленъ Дервентлия: чашъритѣ му отъ синьо сукно свѣтѣха; на широкия му шаренъ поясъ отъ прѣдъ лѣщѣха се-